

РЕШЕНИЕ

№ 4071

гр. София, 24.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 12.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **1432** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 50 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/.

Образувано е по жалба на "А. Р. В. " - Германия, подадена чрез упълномощен представител, срещу Решение № 400 от 02.11.2009г. на председателя на Патентното Ведомство на Република България, с което е отхвърлено искането за заличаване на регистрираната марка „Р. П.” рег. № 66093, с притежател [фирма] - [населено място].

Чрез пълномощника си жалбоподателят въвежда доводи за незаконосъобразност на оспорения акт като издаден в нарушение на материалния закон. Твърди, че двете марки са регистрирани за идентични стоки от клас 33 – вина, спиртни напитки, и между тях съществува фонетично и визуално сходство до степен на вероятност от объркване за средния потребител, който няма широки познания в областта на чуждите езици и култура. Моли за отмяна на административния акт и за заличаване на оспорената марка. Претендира за разноси.

Ответникът - Председател на Патентно ведомство чрез процесуалния си представител намира за неоснователна депозираната жалба, а оспорения акт – за правилен, с аргумент, че въпреки идентичността на стоките на двете марки, не съществува вероятност за свързване на двете марки до степен на объркване. Моли за отхвърляне на жалбата и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - [фирма] - [населено място] не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата и не се представлява

по делото.

След като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, извърши цялостна служебна проверка по чл.168 ал.1 от АПК за законосъобразност на оспорвания административен акт, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С атакувания административен акт - Решение № 400 от 02.11.2009г. на председателя на Патентното Ведомство на Република България е отхвърлено като неоснователно искането на жалбоподателя за заличаване регистрацията на марка „Р. П.” рег. № 66093, с притежател [фирма] - [населено място].

В мотивите си административният орган е приел, че при сравнение на марките Р. “П.” и Р. П. е констатирано, че същите имат различно смислово значение и създават различни представи, характеризират се с различно визуално и фонетично възприемане, т.е. не са сходни и не съществува вероятност за объркване при възприемането им.

Процесната национална марка рег. № 66093 Р. П. – словна, е заявена на 09.10.2006г. с вх. № 90245 и е регистрирана на 21.07.2008г. за стоките от клас 33: „алкохолни напитки /без бира/” от Международната класификация на стоките и услугите /МКСУ/, с притежател [фирма].

По-ранната марка на жалбоподателя Р. “П.” № 666297 - словна е с международна регистрация от 15.11.1996г. също за стоки от клас 33 на МКСУ: „вина, спиртни напитки”.

По делото са изслушани и приети заключения на еднолична и тройна съдебно - маркова експертизи, последната от които е с подписано особено мнение на един от експертите. Според първото от тях сравняваните марки са идентични по отношение на стоките – от клас 33, но като цяло словните марки са слабо фонетично сходни и категорично визуално и смислово несходни т.е. създаващи различно визуално впечатление и непредизвикващи еднакви или сходни смислови асоциации. Вещото лице е категорично, че при липсата на визуално и смислово сходство, известното фонетично сходство не е до степен, при която съществува вероятност от объркване на потребителите. Според експерта М. различията в марките ги правят в достатъчна степен отличими една от друга, че се изключва напълно възможността за объркване на потребителите и свързване на по-късната с по-ранната марка.

От тройната СМЕ, в състава на която не е включен експертът от едноличната експертиза, се установява, че стоките на по-ранната марка съответно с рег. № 666297 „вина, спиртни напитки” са идентични на стоките „алкохолни напитки” /без бира/ на процесната марка, тъй като са наименовани идентично или са дадени в обобщени понятия. По отношение на релевантния кръг потребители, вещите лица Ш. и П., подписали заключението единодушно, приемат че презумираният релевантен потребител на стоките от двете марки е нормално интелигентен, наблюдателен и внимателен, и че познава стоките с по-ранната марка. Тези стоки като стоки за масова употреба се продават етикетирани в бутилки като върху етикета задължение на производителя е да отрази множество данни за продукта – в това число вид, данни за производителя и т.н. Конкретно по отношение на алкохолните напитки българският потребител релевантният потребител внимателно проверява каква стока купува и кой я е произвел, на щанд проверява етикетите, а в заведение се интересува чие производство е напитката, поради което с оглед проявявана предпазливост се констатира необходимост от по-голямо сходство между знаците, за да се обърка.

Според вещите лица, подписали без възражения заключението на тройната експертиза,

между марките съществува известно фонетично сходство, дължащо се на общите букви, определено като средно по степен. Експертите Ш. и П., обаче, са категорични в констатациите си за напълно различни в смислово отношение марки: процесната марка е разпознаваема от нормално интелигентния и образован български потребител /предвид асоциацията с античен съд от вида на голяма амфора, познат от изучаването на антична история в средното училище/, докато по-ранната марка е смислово непозната за българския потребител, тъй като наименованието ѝ, означаващо рядък вид скарида от Б., е неизвестно за средно информирания и образован масов потребител. Оттук идва и крайната констатация за пълно смислово различие на двете марки. Визуалното сходство, според тройната експертиза, също не се характеризира със степен над средната, тъй като по-ранната словна марка е образувана от словоформа от четири букви, докато процесната – от пет букви, освен това се състои от две думи, съответно изписани на латиница и кирилица, с различен начин на изписване с главна или с малки букви, като различаващите се букви в окончанието не могат да бъдат сбъркани от грамотния потребител.

Като обобщение тройната експертиза приема, че сходството между марките не е в достатъчна степен и няма вероятност да настъпи объркване на потребителите – нито между марките, нито да се предположи връзка между тях, както по отношение спрямо марките, така и относно предполагаема връзка между тях, още повече, че по делото няма представени доказателства за повишена отличителност на по-ранната марка в резултат на употреба.

Единствено подписалият с особено мнение тройната експертиза експерт Л. Ц. приема, че общото впечатление от марките в тяхната цялост е сходно поради съществуващо фонетично, смислово и визуално сходство, което може да заблуди потребителя /при наличие на идентичност на стоките, какъвто е настоящият случай.

Съдът кредитира заключенията на СМЕ /единична и тройна/ като ги намира за добросъвестно и компетентно изготвени, от експерти – дипломирани патентни специалисти, европейски представители по търговски марки и сертифицирани оценители на права на интелектуалната и индустриалната собственост и други фактически отношения.

Достигайки до идентични с експертните констатации, на 02.11.2009г. ответникът издава оспореното решение, с което отказва да заличи регистрацията на процесната марка. Актът е връчен на жалбоподателя на 09.11.2009г., а жалбата е изпратена по пощата до Патентно ведомство на РБългария на 08.02.2010г.

Горните фактически констатации дават основание на съда да изведе следните правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА - подадена е в предвидения в чл. 50 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ срок, от легитимирано лице с несъмнен правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата материална компетентност и в изискуемата от чл. 59 АПК и чл. 46, ал. 5 от ЗМГО форма и съдържание, видно от събраните по делото доказателства.

Актът е издаден в съответствие с процесуалните норми, съдържащи се в АПК и ЗМГО досежно производството по спорове относно искания за заличаване на последващи марки. Административното производство в Патентно ведомство е инициирано от лице с правен интерес - притежателят на по-рано регистрираната марка с рег.№ 666297 Р.

“П., с международна регистрация на 15.11.1996г. за стоките от клас 33 от МКСУ – „вина, спиртни напитки”.

Административното производство в Патентно ведомство е проведено при спазване на процесуалните правила и охраняване на интересите на страните - спорът е разгледан от петчленна комисия, назначена със заповед № 622/20.08.2008г. на Председателя на Патентното Ведомство, разгледани са възражения, аргументите в тяхна подкрепа и доказателствата на страните, при спазване на съответните процесуални срокове съобразно предвидената възможност за участие и защита на страните в административния процес. Както съставът по спорове, така и административният орган са обсъдили наведените от страните доводи и депозирани от тях доказателства по административната преписка, релевантни за правилното решаване на спора.

Оспореният административен акт кореспондира и с императивните норми на материалния закон /ЗМГО/.

Съгласно разпоредбата на чл. 12 ал. 1 т. 2 от ЗМГО във връзка с чл. 26 ал. 3 т. 1 от ЗМГО, за заличаване регистрацията на дадена марка законодателят изисква в кумулативна даденост няколко предпоставки: искане на лице с правен интерес - притежател на по-ранна марка, наличие на идентичност или сходство между двете марки, идентичност или сходство на стоките или услугите, за които са регистрирани марките и вероятност за объркване на потребителите, включително за свързване с по-ранната марка.

Безспорен в случая е фактът, че искането е заявено от лице с правен интерес, което притежава правата върху по-рано регистрирана марка: "А. Р. В. унд ликьор фабрик" - Германия е притежател на по-ранната марка с рег. № 666297 „Р. П.", с международна регистрация на 15.11.1996г. за стоките от клас 33 при МКСУ– „вина, спиртни напитки”, а атакуваната марка - рег. № 66093 Р. П. – словна, е заявена на 09.10.2006г. с вх. № 90245 и е регистрирана на 21.07.2008г. за стоките от клас 33: „алкохолни напитки /без бира/" от МКСУ.

Предмет на изследване в административното и съдебното производство е твърдяното от жалбоподателя наличие на идентичност или сходство между по-ранната марка и оспорената марка, идентичност или сходство на стоките, за които са регистрирани двете марки и вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване с по-ранната марка.

От проверката и анализа на събраните по делото доказателства, и съвпадащите като констатации заключения на приетите единична и тройна съдебно-маркова експертизи, които като обективно и компетентно изготвени съдът изцяло кредитира, настоящият състав приема, че не е налице идентичност или сходство между по-ранната марка с рег. № 666297 „Р. “П.”, с притежател "А. Р. В. " – Германия, и Р. П. – словна, регистрирана на 21.07.2008г. с притежател [фирма], до степен да обърка потребителя. При разглеждане на спора и издаване на оспорения АА, ответникът е приложил точно и правилно Методическите указания на Патентното ведомство за прилагане на чл. 11 и чл. 12 от ЗМГО, според които преценката за сходството на марките се изразява в установяване наличие на визуално, фонетично и смислово сходство на марките като сравняването следва да се извършва в цялост и се отчита въздействието на отделните елементи. Съгласно тези указания, при сравняването на стоките следва да отчита естеството на стоките и услугите, наличието на връзка между тях, действителния кръг потребители и начина на реализиране на пазара.

В разглеждания казус и двете марки са регистрирани за стоки от клас 33 на МКСУ като

безспорно принадлежността на стоките и услугите към един клас на Международната класификация на стоките и услугите увеличава вероятността за сходство.

Разпоредбата на чл. 26 ал. 3 т. 1 във връзка с чл. 12 ал. 1 т. 2 от ЗМГО поставя изискването за наличие на вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване с по-ранната марка. Това е създаването на погрешна представа за производителя или търговеца на стоките или услугите, респективно съществуването на вероятност у потребителите да се поддържа невярната представа, че стоките или услугите се притежават от едни и същи или от свързани лица. За да се преценят тези обстоятелства следва да се съобрази видът на стоките и услугите, за които се отнасят марките, наличието на сходство между тях и релевантния кръг потребители.

Съдът изцяло възприема констатациите на заключенията на едноличната и тройната СМЕ с вещи лица – специалисти по патенти и търговски марки, според които сравняваните марки не са сходни като цяло и се изключва вероятност за объркване на различните категории техни потребители – както специалисти, така и неспециалисти - консуматори. Извършеното от експертите съпоставяне по отношение на фонетично, смислово и визуално сходство категорично обуславя крайният извод, че марките като цяло не притежават изискуемото сходство, че да бъдат объркани или да се направи връзка между тях.

Съдът споделя изцяло констатираното от експертите /с изключение на особеното мнение на вещото лице Л. Ц. от състава на тройната СМЕ/, че макар и сравнени във фонетично и визуално отношение марките да показват известно сходство, констатираните различия в това отношение, съобразени кумулативно с различията в смисъла и концепциите им, несъмнено обуславят извод за липсата на сходство между марките в достатъчна степен, че да породят объркване на потребителите между марките, респективно да предположи връзка между тях. Прецизно изследваният кръг от потребители на сравняваните марки несъмнено сочи на липса на опасения за възможност за объркване – тъй като се касае за стоки, закупувани и употребявани от средно - интелигентния, наблюдателен и внимателен български потребител, който обичайно проверява вида, качеството и производителя на стоката.

Не могат да бъдат споделени доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, отразени в писмените бележки по делото, че средният потребител на стоките вина и спиртни напитки у нас, поради липсата на достатъчно познания по чужди езици и чужда история, не е в състояние ясно да разграничи двете марки въз основа на смисловото им различие.

В заключение, визираните сходства и различия при сравняването на всички елементи на двете марки налагат извода, че въпреки наличието на пълно сходство /идентичност/ на стоките, марките са достатъчно отличими една от друга смислово, фонетично и образно, до степен да не позволяват объркване на потребителите по отношение естеството на стоките и техните собственици, при паралелното им съществуване на пазара.

Предвид изложените съображения, като е приел, че не е осъществена хипотезата на чл.26, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 2 от ЗМГО и е отхвърлил искането на жалбоподателя за заличаване на регистрацията на марка рег. № 66093 Р. П. с притежател [фирма], Председателят на Патентното ведомство е постановил материално законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от делото на жалбоподателя не се дължат разноски, а на ответника

следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Ръководен от гореизложеното, Административен съд – София град, Второ отделение, 32 състав, на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "А. Р. В. " - Германия, подадена чрез упълномощен представител, срещу Решение № 400 от 02.11.2009г. на председателя на Патентното Ведомство на Република България, с което е отхвърлено искането за заличаване на регистрираната марка „Р. П.” рег. № 66093, с притежател [фирма] - [населено място], като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА "А. Р. В. " - Германия, да заплати на Патентното ведомство на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: